

sudku soudu odvolacího bude míti úspěch, jest vzhledem na tuto úvahu nerozhodno. Účelem zákonného předpisu o přípustnosti zajišťovací exekuce v případech potvrzení rozsudku prvního soudu soudem odvolacím, jest ovšem ochrana věřitele proti dlužníku vzhledem na to, že obě nižší stolice uznaly souhlasně jeho nárok, v rozsudku prvního soudu jemu přisouzený, a že tedy pravděpodobně nárok tento bude uznán i stolicí třetí, ale z toho právě vychází, že tato ochrana může se vztahovati toliko na nárok, přisouzený oběma nižšími soudy souhlasně, nikoli však na nárok další, přisouzený teprve dodatečně soudem odvolacím. Okolnost, že soudní útraty jsou příslušenstvím hlavního nároku, nemůže na tom ničeho změnit a nemůže v nynějším případě uplatňována býti ku prospěchu věřitelky proti povinným ani proto, poněvadž věřitelce byla rozsudkem procesního soudu první stolice přisouzena proti jejím odpůrcům toliko pohledávka útratová a to v důsledku toho, že byla ve sporu stranou žalovanou, nikoli stranou žalující. Tato její pohledávka útratová není tedy příslušenstvím jiného nároku jako nároku hlavního, nýbrž jest její jedinou, procesním soudem první stolice jí proti odpůrcům přisouzenou pohledávkou samostatnou.

Čís. 3732.

V řízení o doplnění pozemkové knihy nelze se zabývatí přípustností vyvlastnění pozemku dle §u 4 zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n.

V řízení upravovacím možno ohlásiti pouze nároky soukromoprávní, nikoliv však nárok, příslušející odporovateli podle §u 287 a 288 obč. zák. na veřejném statku.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1924, R I 256/24.)

V řízení o doplnění pozemkové knihy podala účastnice odpor v tom smyslu, že poz. parc. čís. 990/7 nemá býti zapsána, ježto jde o veřejný statek, na němž prý přísluší odporovateli práva uvedená v §u 287 a 288 obč. zák. Soud první stolice odpor zamítl, rekursní soud odmítl rekurs navrhovatelky. Důvody: Návrh jest nepřipustným, neboť v řízení upravovacím mohou býti ohlášena pouze práva, uvedená v §u 7 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 96 ř. zák. Jak znění zákona dokazuje, jsou to však pouze práva soukromá. Odpor stěžovatelky směřuje však proti zapsání pozemkové parcely do knihy pozemkové a vložení vlastnictví na ni pro manžele Julia a Hedviku T-ovy z důvodu, že tato pozemková parcela jest veřejným statkem, a že z tohoto důvodu přísluší stěžovateli práva uvedená v §u 287 a 288 obč. zák. Stěžovatelka opírá tudíž svůj nárok o právo veřejné. Nemůže proto tento odpor uplatňovati v řízení upravovacím a není proto odpor její vůbec přípustným. Z téhož důvodu nelze též uznati přípustnost rekursu a bylo jej proto odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Dle předpisu Šu 4 zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922 čis. 45 sb. z. a n. provádí vyvlastňovací řízení v případech tam uvedených okresní politický úřad. Spadá proto také rozhodnutí o vyvlastnění v těchto případech do oboru působnosti úřadů správních a dotyčné rozhodnutí úřadů správních nemůže býti soudy přezkoumáváno. Opačný názor stěžovatelky jest mylným a soudy nemohou se v tomto případě v řízení nesporném, t. j. v řízení ku doplnění pozemkové knihy zabývati přípustností a možností vyvlastnění dotyčného pozemku, jak to stěžovatelka ve svém rekursu žádá. Poněvadž stěžovatelka odpor proti doplnění pozemkové knihy založila na tom, že vyvlastněný pozemek jest pozemkem veřejným, a svá domnělá práva ohledně tohoto pozemku zakládá právě na této jeho vlastnosti, nejde zde, jak soud rekursní správně v napadeném usnesení uvedl, o uplatňování soukromých práv, jaké jedině § 7 zákona ze dne 25. července 1871, čis. 96 ř. zák. na mysli má a opačné mínění stěžovatelky nemá opory ani ve stavu věci ani v zákoně. Soudní výrok, jehož se chce stěžovatelka domoci, že manželům T-ovým právo vlastnické k pozemku nepřisluší, v řízení o doplnění pozemkové knihy vůbec nemůže býti vydán a není proto ani v tomto směru správným mínění stěžovatelky, že uplatňuje svým odporem negativní stránku soukromého práva vlastnického, tedy právo soukromé. V důsledcích toho soud druhé stolice správně vyslovil, že stěžovatelce právo odporu po rozumu Šu 7 zákona ze dne 25. července 1871, čis. 96 ř. zák. vůbec nepřisluší a právem proto její rekurs jako nepřipustný odmítl.

Čis. 3733.

Vklad práva v poznamenaném pořadí může býti povolen i tehdy, když nemovitost po poznámce pořadí za jednoroční lhůty přešla knihovně na osobu třetí, třebaž nebyl splněn předpis Šu 21 knih. zák.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1924, R I 264/24.)

Úvěrní ústav navrhl v jednoroční lhůtě vklad zástavního práva pro úvěrní pohledávku v poznámce pořadí, povolené ještě za dřívějšího vlastníka nemovitosti. Úvěrní listina byla vystavena dřívějším vlastníkem nemovitosti. Knihovní soud návrh zamítl, maje za to, že vzhledem k Šu 21 knih. zák. ku žádanému vkladu nestačí úvěrní listina, vyhotovená dřívějším vlastníkem. R e k u r s n í s o u d vklad povolil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu nynějších vlastníků nemovitosti.

D ů v o d y:

V tomto případě jest řešiti otázku, zda podle předpisu Šu 56 od-